

Arrest

nr. 308 409 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 november 2023 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2023 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 16.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

Naam: H.

Voornaam: S.

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: : M.Y. (...)1989 - Algerijnse nationaliteit, H. S. (...)1985 - Marokkaanse nationaliteit, R. K. (...)1984 - Franse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1),

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.11.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2018 dat hem betekend werd op 07.03.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 16.11.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van valse documenten

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene huwde op 27.08.2015 te Marokko per volmacht met een Marokkaanse onderdane die legaal in België verblijft. Betrokkene diende te Antwerpen een aanvraag in om dit buitenlands huwelijk te laten erkennen. Het feit dat betrokkene zijn buitenlands huwelijk wil laten erkennen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart hier verder geen minderjarige kinderen of naaste familie in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgende middelen aan:

"3. De Middelen

Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — Schending van artikel 74/11, par 1 Wet van 15 december 1980 - beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — disproportionaliteit.

De beslissing waartegen huidig beroep is gemotiveerd als volgt :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11 par 1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

- een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Aan 1 van deze twee cumulatieve voorwaarden is in casu duidelijk niet voldaan;

Er werd aan verzoeker geen bevel (bijlage 13) afgeleverd om het grondgebied te verlaten ; laat staan een bevel zonder toekenning van termijn voor het vrijwillig vertrek.

Zoals volgt uit hetgeen hierboven werd vermeld onder punt I feiten, werd verzoeker op basis van de voorliggende documenten in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op naam van de heer A. A., Marrokaan, geboren te (...) op (...)1991 met OV nr (xxxxxxx)

Verzoeker kent deze persoon niet.

Het betreft blijkbaar een bevel voor een totaal andere persoon , die zich niet vereenzelvigt met verzoeker.

De persoon is gekend onder OV nr xxxxxxx

terwijl verzoeker gekend is onder OV nr xxxxxxx

Daarbij werd aan deze persoon A. A., wel een termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing stelt : Er wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, binnen 8 dagen na de kennisgeving.

Artikel 74/11 VW van 15 december 1980 werd geschonden.

Bijgevolg zijn er op basis van de voorliggende documenten, vele onduidelijkheden in deze zaak;

De gemachtigde overheid, die de documenten afleverden voor en in opdracht van de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, handelde zeer onzorgvuldig

In ondergeschikte orde beroep verzoeker zich op artikel 8 EVRM.

Hij huwde in Marokko op 27/08/2015 met een Marokkaanse onderdaan , die legaal in België verblijft.

Hij vormt een kerngezin met deze partner en hij beroept zich derhalve op de bescherming van de huwelijksrelatie.

Een inreisverbod van 3 jaar betekent een verwijdering van zijn huwelijkspartner voor een lange période; waardoor het huwelijksleven onmiskenbaar schade wordt berokkend.

De genomen beslissing waartegen huidig beroep is dan ook disproportioneel.”

2.2. De Raad merkt op dat de uiteenzetting van een middel de omschrijving vereist van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die regel volgens de verzoekende partij door de bestreden handeling wordt geschonden (RvS 237.726 van 21 maart 2017). Waar verzoekende partij ‘beginsel van behoorlijk bestuur’ aanvoert, wijst de Raad erop dat er haar meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van ‘beginsel van behoorlijk bestuur’ voldoet aan voorgaande niet. Nu verzoekende partij in het middel niet uiteenzet welk rechtsbeginsel zij *in casu* geschonden acht, voldoet zij niet aan die aanvoerplicht. Het komt de Raad niet toe uit het betoog van verzoekende partij zelf een rechtsmiddel te distilleren of te gissen van welke rechtsregel of welk algemeen rechtsbeginsel de schending wordt aangevoerd.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name wordt een inreisverbod opgelegd omdat verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan alsook omdat zij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt daarbij gewezen op het feit dat ze het bewijs niet heeft geleverd dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2018 heeft uitgevoerd. Verder wordt gemotiveerd waarom gekozen wordt voor het opleggen van een termijn van drie jaar. Zo wordt vastgesteld dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op feiten van het gebruik van valse documenten, waaruit wordt afgeleid dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij besluit daarbij dat: “Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”. Verder motiveert de verwerende partij met betrekking tot de artikelen 8 en 3 EVRM en stelt vast dat deze artikelen het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet in de weg staan. Verwerende

partij wijst erop dat rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel of redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de eveneens aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.7. Het bestreden inreisverbod vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

2.8. Verzoekende partij betoogt dat niet voldaan is aan één van de ‘cumulatieve voorwaarden’ van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aangezien geen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan haar werd afgeleverd, noch een bevel zonder toekenning van termijn voor het vrijwillig vertrek. Daarnaast meent verzoekende partij dat zij op 16 november 2023 in het bezit gesteld werd van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) binnen 8 dagen na kennisgeving op naam van een totaal andere persoon, namelijk de heer A. A., die gekend is onder een ander OV-nummer. Zij voegt aan het verzoekschrift het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) toe.

2.9. De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 16.11.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. Nazicht van het administratief dossier en anders dan wat verzoekende partij betoogt blijkt dat op 16 november 2023 wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op naam van verzoekende partij, zijnde H.S., geboren op (...) april 1986 te Algerije en eveneens gekend onder de aliassen M.Y., °(...) april 1989, Algerijnse nationaliteit, H.S., °(...) juni 1985, Marokkaanse nationaliteit en R.M., °(...) april 1984, Franse nationaliteit. Dit betreft wel degelijk verzoekende partij. De verwerende partij heeft eveneens het bewijs van betekening van dit bevel om het grondgebied te verlaten aan de Raad overgemaakt. Hieruit blijkt onomstotelijk dat op 16 november 2023 om 21u31 voormelde beslissing ter kennis werd gebracht aan verzoekende partij. Het loutere feit dat verzoekende partij thans bij onderhavig verzoekschrift een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum maar op naam van een andere persoon en ook getekend door een andere persoon voorlegt en voorhoudt dat haarzelf geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend druist volledig in tegen

voormelde vaststelling. Zij kan dan ook geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou haar geen bevel om het grondgebied zijn afgeleverd waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat.

Verder blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2023 dat aan verzoekende partij inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Bijgevolg is ook haar betoog dat het bestreden inreisverbod zich foutief steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet feitelijk onjuist. Dit alles nog naast de vaststelling dat het opleggen van het bestreden inreisverbod evenzeer geschraagd is door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, nu verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, dat trouwens ook geen termijn voor vrijwillig vertrek bevatte, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2018. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Zelfs indien de verwerende partij *in casu* niet kon verwijzen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *quod non*, dan nog doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en haar op die grond een inreisverbod wordt opgelegd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoekende partij beroept zich tevens op de schending van artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat zij een kerngezin vormt met haar partner, met wie zij huwde in haar land van herkomst op 27 augustus 2015 en die een Marokkaanse onderdaan is die legaal in België verblijft. Een inreisverbod van 3 jaar zou een verwijdering van haar huwelijkspartner voor een lange periode betekenen waardoor het huwelijksleven onmiskenbaar schade berokkend zou worden. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

2.11. Verwerende partij motiveert als volgt met betrekking tot het gezins-/familieleven van verzoekende partij:

“Betrokkene huwde op x.x.2015 te Marokko per volmacht met een Marokkaanse onderdaan die legaal in België verblijft. Betrokkene diende te Antwerpen een aanvraag in om dit buitenlands huwelijk te laten erkennen. Het feit dat betrokkene zijn buitenlands huwelijk wil laten erkennen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart hier verder geen minderjarige kinderen of naaste familie in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.12.1. Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Tussen partners alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt de gezinsband verondersteld. Verwerende partij ontkent in de bestreden beslissing niet dat *in casu* een gezinsleven voorligt tussen verzoekende partner en haar partner.

In het kader van een situatie van eerste toelating, hetgeen *in casu* het geval is nu verzoekende partij nooit is toegelaten of gemachtigd tot verblijf, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten

gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij haar gezinsleven ontwikkeld heeft op een ogenblik waarop zij en haar partner zich ervan bewust waren dat de verderzetting van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Verzoekende partij is er evenmin voor teruggedeinsd om valse identiteitsdocumenten te gebruiken ten einde de autoriteiten te misleiden. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zij op 16 november 2023 bij een controle uitgevoerd door de politie in samenwerking met de dienst RSZ betrappt werd terwijl zij aan het werk was en in bezit van een Franse identiteitskaart op naam van R.K., °(...) april 1984. Na verificatie door de politie bleek deze identiteitskaart vals te zijn. De politie heeft hiervan proces-verbaal opgemaakt. De Raad ziet voorts ook niet in waarom de partner verzoekende partij niet kan volgen naar het herkomstland om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Voor zover de partner ervoor kiest om in België te blijven, blijkt ook niet dat zij niet via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het land van herkomst het gezinsleven niet kunnen onderhouden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven op de voormelde wijze niet verdergezet kan worden (cfr. EHRM, *Darren Omoregie and others v. Norway*, 31 juli 2008).

Gelet op het gegeven dat de betrokkenen niet onwetend konden zijn over het feit dat zij hun gezinsleven stichten terwijl zij er niet van uit konden gaan dat zij dat gezinsleven in België zouden kunnen verderzetten, samen met de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf in België ook strafbare feiten heeft gepleegd - en, ook al hebben deze feiten (nog) geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijke vervolging of veroordeling, dit de verwerende partij niet verhindert om rekening te houden met vaststellingen gedaan in een proces-verbaal, de bestreden beslissing betreft immers een administratieve rechtshandeling en geen maatregel van strafrechtelijke aard zodat niet dienstig kan verwezen worden naar het vermoeden van onschuld (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) -, oordeelt de Raad dat de verwerende partij een redelijke afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het publieke belang, met name de controle op de immigratie en de vrijwaring van de openbare orde, en de private belangen van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat, zo de partner ervoor kiest kan zij namelijk verder in België verblijven en kan zij via bezoeken en moderne communicatiemiddelen het gezinsleven met verzoekende partij verder onderhouden. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar partner haar niet zou kunnen volgen naar het herkomstland. Het betoog van verzoekende partij dat haar huwelijksleven onmiskenbaar schade wordt berokkend en de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt op haar gezinsleven kan geenszins gevolgd worden.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat een verblijfsverbod voor de duur van drie jaar een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM, *Allele*

and others v. Norway, nr. 569/20 van 23 juni 2022; EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie and others v. Norway*).

Voor zover verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing haar schaadt in haar privé- en professionele belangen wijst de Raad erop dat verzoekende partij – die steeds illegaal in België heeft verbleven en derhalve geen legale professionele activiteiten kon ontwikkelen – met haar summier en niet onderbouwd betoog geenszins aantoont dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd. Dit alles nog naast de vaststelling dat het EHRM oordeelde in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de verplichting om het grondgebied te verlaten een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld en dat haar bijgevolg geen inreisverbod voor de duur van drie jaar had mogen opgelegd worden.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.13. Verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER